նիս այժմ յինէն, խնդրէ՛։ Եւ նա ասաց․ Ունիմ աստ եղբօրորդի մի, որ կամի Ղուցուչէրիֆն գնալ։ Եւ նա ասէ․ Ով ուստա, չէ թէ մի, ապա տասն այլ թէ լինի՝ քո խաթերն համար կ՚առնում, հետ տանիմ․ բեր զնա առ իս, զի տեսեալ ճանաչիցեմ զնա։ Եւ օր մի տարաւ զիս առ նա․ եւ անկեալ յոտսն՝ պագի զծունկն։ Եհարց եթէ Դա՞ է քո ասածն․ եւ նա ասէ․ Այո։ Եւ պատվիրեց ինձ զի միշտ մերձ չատըրի նորա իջնում․ այլ եւ հրամեց քէհեային, որ զիս լաւ հայի եւ չտայ ղաֆար առնուլ յինէն։

Եւ իբրեւ եղեւ օրն չուելոյ խաղնին՝ փաշան ինքն իւր ագամաթովն եւ հեծելովն մինչ ի դուրս միլ մի գաւորեց։ Եւ Գծ մարդ ունէր խաղնան, ամէն պահատուր եւ աղնաւուր, տօնանմիչ, խուչանմիչ եղած․ եւ ութսուն զօրեղ եւ քաջ մեծ ջորի եւ պէտավլի, ամէնից գլուխն խումաչ ձգած, որպէս քարվան պաշի խաթրնուն․ եւ ամէն մէկ ենկիչէրու մի յափ տուած․ նոցա վրայ բարձած էր խաղնան․ եւ զկնի էշքէրն երթայր․ ապա հուսկ յետոյ մեք ուխտաւորքս, որ կայաք հարիւր հոգի․ եւ նախընթաց երթայր օթախն եւ տեղ պատրաստէր․ եւ երբ մերձենայր խաղնան օթախն չարեկ միլ մի՝ զարդարէին զջորիքն եւ հարկանէին պոզիք եւ նաղարայք, տապլայք, տաւուլ զուռնայք եւ ազգի ազգի քնարք եւ երգ․ յառաջ խումիչ լինէր աղային

14 տան։ — 15 դայ։ — 18 չտա։ — 21 յիւր։